

Acest lucru se datora faptului că ambii au fost închiși pe considerente politice. A fost poate șansa Conacului Bălcescu, de a nu deveni vreun ospiciu sau în cel mai rău caz C.A.P.

Conacul are o structură arhitectonică ce îmbină stilul gotic cu cel brâncovenesc, utilul cu armonia. Inaugurarea expoziției de bază, la 1968 a adus în rețeaua muzeală o instituție de suflet care va înscrie împliniri de seamă în planul cercetării și valorificării patrimoniului cultural național. După 1990, muzeul a avut un lung proces cu Uniunea Scriitorilor ce îl revendica din nou și cu Ministerul Culturii. Conacul Bălceștilor rămânea doar al lui Nicolae Bălcescu, funcționând în continuare ca Muzeu Memorial.

În perioada 1968-1991 Muzeul Memorial „Nicolae Bălcescu” a funcționat în subordinea Muzeului Județean Vâlcea. În 1991 muzeul primește personalitate juridică proprie devenind Memorialul „Nicolae Bălcescu”.

Astăzi în interioarele Conacului Bălceștilor este organizată expoziția de bază, structurată pe două componente: primele patru săli zugrăvesc atmosfera boemă din a doua jumătate a secolului al XIX-lea, următoarele patru, prin panouri și vitrine oglindesc mărturiile despre memoria lui Nicolae Bălcescu.

CONACUL NICOLAE BĂLCESCU

În localitatea Nicolae Bălcescu, la doar 5 kilometri de drumul ce leagă Piteștiul de Râmnicu Vâlcea, se află un frumos „Conac” – capodoperă arhitectonică – cu elegantă și armonioasă îmbinare de stiluri: gotic, renascentist și brâncovenesc.

Este locul de unde-și trage obârșia familia marelui istoric și revoluționar Nicolae Bălcescu. Pe acest tărâm binecuvântat se întindea odinioară moșia Bălcești-Gâltofani, cumpărată la data de 20 aprilie 1766 de către preotul Necula de la Marioara Hrisoscoleu. Vreme de multe generații, urmașii acestuia, precum fiul Tănase, Zinca și cei cinci copii – Costache, Marghioala, Nicolae, Sevastița, Barbu – cu fetele lui Barbu Bălcescu – Olga și Zoe – au stăpânit aceste ținuturi, îngrijindu-se să înfrumusețeze clădirea conacului și întreaga moșie cu pomi, cu iazuri, cu grădini și diferiți arbori de ornament.

CONACUL BĂLCESCU

Piatra de temelie a Conacului Bălcescu a fost pusă în 1828 de către Iancu Bălcescu și Zinca (mama lui Nicolae Bălcescu). Ulterior Conacul trece prin mai multe transformări până la înfățișarea de astăzi.

În 1907 se execută lucrări ample de reconstrucție, prin dublarea clădirii. În anul 1913 i se adaugă foișorul tip culă.

Cele mai ample lucrări sunt executate în perioada interbelică de către strănepotul de frate al lui Nicolae Bălcescu, Radu Mandrea, între anii (1936-1939), atunci

când se construiește etajul, întregând Conacul la forma din zilele noastre.

La sfârșitul deceniului cinci, al secolului trecut proprietarul conacului, Radu Mandrea, nepotul lui Barbu pe filiație directă, se hotărăște să doneze statului român, conacul pentru crearea unui așezământ ce va purta denumirea de Căminul Nicolae Bălcescu.

ACT DE DONAȚIE

„Subsemnatul Radu N. Mandrea, domiciliat în București, str. Exarcu, nr. 3, proprietar al moșiei de baștină al neamului Bălceștilor, donez, în memoria lui Nicolae Bălcescu, în calitate de strănepot al acestuia, STATULUI ROMÂN, reprezentat prin Ministerul Artelor, cu sediul în București, str. Știrbei Vodă, nr. 39, Conacul Bălceștilor, cu parc, pădure, teren de cultură și grădină de zarzavat, situate în Valea Topologului, Județul Argeș. Scopul donațiunii este ca întregul conac urmează a fi loc de reculegere, de studiu și de însănătoșire a cărturarilor și artiștilor de ambele sexe, care prin activitatea lor culturală și socială contribuiesc la propășirea neamului nostru. Acest așezământ va purta numele de – Căminul Nicolae Bălcescu – “ 31 martie 1948

Timp de douăzeci de ani, până în 1968, conacul a avut destinația de „loc de odihnă și de creație” pentru scriitori și artiști. Aici au venit și au creat mari scriitori (ex. M. Sadoveanu, Camil Petrescu), dar și non-valori, care nu aveau meritul, decât acela că erau agreeți de protipendada comunistă. Muzeul a pierdut în cei 20 de ani cât a aparținut Uniunii Scriitorilor, o serie de obiecte de patrimoniu de o valoare deosebită ce aparținuseră generațiilor din familia Bălcescu-Mandrea. Parte dintre acești „artiști”, la plecare, își luau câte un „suvenir”, descompletând astfel biblioteca, bibelouri, sfeștnice, tablouri, etc.

În 1966, în urma vizitei, unei delegații oficiale, condusă de fostul șef al statului comunist, Nicolae Ceaușescu, acesta a luat hotărârea ca destinația „Căminului Nicolae Bălcescu” să fie schimbată în muzeu. Decizia a fost probabil luată pe considerente pur ideologice, cunoscându-se faptul că, personalitatea lui Nicolae Bălcescu se bucura de o simpatie specială din partea lui Nicolae Ceaușescu.